

Panie naucz nas modlić się...

Wykład 16

s. M. Augustiana Rusin

s. M. Marta Niemiec

MODLITWA W ŻYCIU SIÓSTR SŁUŻEBNICZEK NMP

1. Modlitwa - „duchowy tlen” Służebniczki

Zgromadzenie Sióstr Służebniczek NMP zostało założone 3 maja 1850 r. w Wielkopolsce przez Edmunda Bojanowskiego. Ten świecki chrześcijanin, otwarty na natchnienia Ducha Świętego, uczynił pracę apostołską racją bytu Zgromadzenia. W Regule napisał: *Jak Chrystus cały oddał się wypełnieniu woli Tego, który Go posłał, Ojca, tak Służebniczki Najświętszej Rodzicielki Jego całą pracę swoją oddadzą wypełnieniu apostołskich obowiązków*¹. Dlatego całe życie sióstr powinno być przepojone duchem apostołskim, a cała działalność apostołska powinna zawsze wypływać z wewnętrznego zjednoczenia z Bogiem na modlitwie. Modlitwa powinna ugruntowywać i pogłębiać apostołstwo.

Mogę oddychać i żyć gdy mam tlen. Mój duch żyje, gdy modlę się. Modlitwa jest duchowym tlenem. Rozmawiam z Bogiem Ukochanym Ojcem. U Niego szukam światła w każdej chwili dnia, pomocy w podejmowaniu decyzji. Mam świadomość, że Jego Opatrzności, czuwa nade mną, kieruje moim działaniem, u Niego szukam pomocy. On Jest w moim umyśle i sercu, jak tlen, który krąży w krwiobiegu i pozwala właściwie funkcjonować, żyć. Niedobór tlenu we krwi wywołuje powikłana zdrowotne.

Ojciec Święty Jan Paweł II podczas audiencji na Watykanie, gdy dziękowałyśmy mu za beatyfikację naszego Ojca Założyciela Edmunda Bojanowskiego. Powiedział tak: (...) *Pan Bóg zechciał przez tego wielkiego apostoła polskiego ludu, heroicznego świadka Ewangelii, wskazać wam drogę na przyszłość. Bł. Edmund Bojanowski miłował Boga i miłował człowieka. Był mężem modlitwy. Jego miłość do ludzi, która odznaczała się heroicznymi czynami zrodziła się z głębokiego zjednoczenia z Bogiem przez modlitwę. Z niej czerpał siłę do służby człowiekowi. Ta miłość dojrzewała u niego na klęczkach, ażeby potem wydawać owoce. Dzięki modlitwie jego życie stało się nieustanną służbą człowiekowi potrzebującemu, zwłaszcza dzieciom. Sprawy Boże były dla niego równocześnie sprawami ludzkimi, a miłość Boga – miłością człowieka*².

Modlitwa powinna poprzedzać, każde działanie służebniczki. Najpierw należy postawić pytanie: Boże co mam czynić? Czego oczekujesz ode mnie? Jaka jest Twoja wola? Jak to zrobić? Czy to jest właściwe?

Na klęczkach proszę Ducha Świętego o światło. W Eucharystii szukam wskazówek. Zwracam się do Maryi która jest zakochana w Swoim Stwórcy i zawsze podąża Jego drogą. Wzywam św. Józę

¹ Reguła Zgromadzenia Służebniczek Boga-Rodzicy-Dziewicy Niepokalanie Poczętej § 45, Poznań 1867.

² Przemówienie Ojca Świętego Jana Pawła II do Sióstr Służebniczek NMP podczas audiencji w Watykanie dnia 10 czerwca 2000 r.

fa, który wiernie wypełniał wolę Bożą, słuchał Boga. Wolą Bożą jest, aby nas zbawić i tych, do których jesteśmy posłane. Nasze działanie ma wypływać z Niego. Konieczna jest pokora: Ty Boże działaj! Cóż ja potrafię sama z siebie?

2. Osobowa relacja z Ukochanym Ojcem - zaczyna się od serdecznej rozmowy -modlitwy

Także i dziś Kościół potrzebuje osób konsekrowanych, które zanim jeszcze podejmą służbę w takiej czy innej szlachetnej sprawie, pozwalają się przemieniać Bożej łasce i stosują się całkowicie do nakazów Ewangelii³.

Jestem wiarygodną służebniczką, gdy mam osobową relację z Bogiem – Ojcem, Synem i Duchem Świętym. On jest dla mnie Osobą Najważniejszą w całym wszechświecie. Ufam Mu i do Niego odnoszę wszystko co jest we mnie i co robię. Mam więź, przyjaźń, świadomość Bożej obecności. Kiedy nie ma relacji to jest krucha wiara oparta na tradycji, krucha. Mało modlitwy to mało Boga we mnie i w moim działaniu. Kiedy brak modlitwy to nie ma siostry zakonnej tylko zaradna kobieta, czasem perfekcyjna.

Bez pomocy Ducha Świętego nie mogę powiedzieć, że moim Panem jest Jezus. Pragnę od Niego czerpać wszystko co jest mi codziennie potrzebne do życia. Przed Nim wypowiadam swoją bezsilność, wszystko co mnie przerasta. Jemu powierzam osoby, z którymi mam na co dzień kontakt. Pozwalam Mu działać przeze mnie. Kiedy przychodzi trud i cierpienie, nie rezygnuję z Boga, On mnie podtrzymuje i daje wytchnienie - ukazuje sens.

Istotą misji apostołskiej jest bowiem nie tyle działanie, co przede wszystkim świadectwo własnego całkowitego oddania się zbawczej woli Bożej – oddania, które karmi się modlitwą. Jednym z istotnych sposobów apostołowania jest modlitwa i cierpienie. Złączone ze Zbawicielem ustawicznie pogłębiały życie modlitwy oraz obejmujemy nią wszystkich ludzi.

Mamy świadomość, że modlitwa stanowi w naszym życiu zakonnym zarówno źródło, jak i przejaw oraz ośrodek wzrostu powołania na drodze całkowitego oddania się Ojcu w Duchu Świętym i upodobania się do Chrystusa na wzór Maryi Niepokalanej. Wierność codziennej modlitwie pozostaje dla nas zawsze podstawową koniecznością i musi mieć pierwsze miejsce w naszym życiu.

Relacja z Bogiem to proces dynamiczny. Moja modlitwa przechodzi przez liczne metamorfozy, zmienia się w zależności od wieku, etapu życia, doświadczeń, przeżyć, zajęć, kontaktów z ludźmi, sytuacji życiowych. Relacja umacnia się, przechodzi oczyszczenie, odnawia się.

Nasze życie zakonne nie zdoła utrzymać się bez głębokiego życia modlitwy indywidualnej, wspólnotowej i liturgicznej. Różne są sposoby osiągnięcia radości miłowania i poznawania Pana, lecz środkiem podstawowym i istotnym pozostaje wspólnotowe i indywidualne spotkanie z Bogiem na modlitwie. Tutaj osiągamy skoncentrowanie serca na Bogu, który scala nasze życie i naszą misję.

Kontemplacja rzeczy Bożych oraz ustawiczne zjednoczenie z Bogiem na modlitwie powinny być potrzebą serca oraz pierwszym i podstawowym obowiązkiem wszystkich sióstr. Jest to możliwe dzięki wewnętrznemu wyciszeniu i milczeniu, które pozwoli Bogu mówić, kiedy i jak zechce, a nam rozumieć Jego słowo⁴.

3. Zaufanie Ojcu – zgoda na prowadzenie

Zaufanie prowadzi do powierzenia siebie Ojcu. Jest wyrazem zgody na to, żeby Bóg mnie prowadził. Jestem przed Bogiem, pragnę Jego światła, które daje mi w Słowie Bożym na każdy dzień.

³ Posynodalna adhortacja apostołska Jana Pawła II, *Vita Consecrata*, 105.

⁴ Posynodalna adhortacja apostołska Jana Pawła II, *Vita Consecrata*, 38.

Moje myśli do Niego biegną. Mogę chodzić i pracować ze świadomością, że On jest, patrzy nam mnie i z miłością i zawsze spieszy mi z pomocą, troszczy się o mnie, przeze mnie pomaga innym.

Może pojawić się problem rutyny, przyzwyczajenie do Bożego Słowa. Rutyna hamuje nasz rozwój duchowy, daje złudzenie doskonałości, zatrzymuje na formie, recytacji modlitw! Czasem dotyka nas kryzys modlitwy, zmęczenie, przepracowanie.

Modlitwę rozumiemy jako czas przebywania z Panem, aby On mógł działać w nas, aby mógł wejść w nasze życie pełne rozproszeń i trosk, umocnić nas i prowadzić, aby całe nasze istnienie mogło naprawdę należeć do Niego. Taki sposób bycia wymaga ciągłej troski osobistej zespolonej z inicjatywami wspólnoty, w której modlitwa ma swój rytm codzienny, tygodniowy, miesięczny i roczny.

Nasza modlitwa oscyluje ściśle wokół roku liturgicznego. Nieustannie powracamy do wydarzeń zbawczych, do słów, czynów, gestów Jezusa. Od oczekiwania na Zbawiciela, poprzez Jego narodzenie, nauczanie, mękę, śmierć i zmartwychwstanie. Rytm roku liturgicznego, to rytm naszego życia.

W czasie komplety mówimy: *W Twoje ręce powierzam ducha mego*. Rano wołamy: *Panie otwórz wargi moje*. W Nim odradzają się nasze siły, nasze powołanie, pragnienie bycia siostrą... codziennie od początku.

Zgodnie z tym rytmem powinna pogłębiać się nasza dziecięca więź z Ojcem i miłość do ludzi wyrażona w służbie na wzór Chrystusa, pełniona mocą Ducha Świętego i pod opieką Maryi. Tak przeżywana relacja z Bogiem prowadzi nas do tego, że nasze życie będzie powoli stawało się modlitwą, jak życie bł. Edmunda Bojanowskiego⁵.

4. Modlitwy wspólnotowe – *Bo gdzie są dwaj albo trzej zebrani w imię moje, tam jestem pośród nich (Mt 18, 20)*

Każda Siostra Służebniczka moc dla swego życia modlitwy czerpie z liturgii, zwłaszcza z Eucharystii, sakramentów świętych, liturgii godzin jednocząc się z Chrystusem i uczestnicząc w modlitwie Kościoła.

W miarę możliwości codziennie uczestniczymy w Ofierze Eucharystycznej, która jest źródłem i szczytem życia chrześcijańskiego, a także stanowi centrum życia konsekrowanego – osobistego i wspólnotowego⁶. Karmiąc się Ciałem i Krwią Pańską, jednoczymy się z Chrystusem i nawzajem ze sobą. Ducha Eucharystii – miłość ofiarną – mamy nieść w życie i ubogacać nim każdą chwilę dnia. W większych domach Mszę św. przeżywamy wspólnotowo w domowej kaplicy, a siostry z małych wspólnot uczestniczą we Mszy św. w kościele razem ze wspólnotą parafialną. Niezależnie od miejsca staramy się o świadome, pobożne i czynne uczestnictwo we Mszy św.

Eucharystia daje nam nieustanne odrodzenie sił fizycznych i życia duchowego. Pozwala nam weryfikować nasze życie. Zanurzone w Ciele i Krwi Chrystusa jednoczymy się z Nim. Otwieramy się na miłość Boga, bliźniego i siebie samego. Kiedy akceptujemy samą siebie jako dzieło Boga, potrafimy kochać bliźnich. Od samego początku Zgromadzenia Eucharystia jest centralnym punktem dnia.

W każdym naszym domu zakonnym centralne miejsce zajmuje kaplica z Najświętszym Sakramentem. W niej spotykamy się z Chrystusem na modlitwie indywidualnej oraz wspólnotowej, a także na codziennej adoracji Najświętszego Sakramentu, która jest praktykowana w wielu wspólnotach. Podtrzymujemy i pogłębiajemy ducha modlitwy, nawiedzając Chrystusa w Najświętszym Sakramencie oraz często trwając przy Nim myślą i sercem, jak tego pragnął Założyciel⁷.

Genialne jest to, że mieszkamy pod jednym dachem z naszym Stwórcą i jesteśmy z Nim domownikami. On jest pośród nas.

⁵ *Ogólny Plan Formacji Sióstr Służebniczek Bogarodzicy Dziewicy Niepokalanie Poczętej*, 85.

⁶ Por. Posynodalna adhortacja apostolska Jana Pawła II, *Vita Consecrata*, 95.

⁷ Por. List bł. Edmunda Bojanowskiego do nowicjuszeki z 30 sierpnia 1867 r.

Z Eucharystią jest związane nieustanne dążenie do nawrócenia i niezbędnego oczyszczenia, które dokonuje się w sakramencie pojednania. Nieodzowną pomocą w ciągłym nawracaniu się są odprawiane przez nas codzienne rachunki sumienia: ogólny i szczegółowy; one bowiem na nowo stawiają w prawdzie nasz stosunek do Boga, bliźnich i samych siebie oraz mobilizują do pracy nad swoim rozwojem duchowym.

Spowiedź przeżywana co dwa tygodnie pomaga nam prostować drogę życia, naprawiać relacje z Bogiem i bliźnimi, przypomina nam właściwą hierarchię wartości, nie pozwala zgubić głównego celu. Doświadczenie własnej słabości, trudnego charakteru, popełnionych błędów pomaga zrozumieć innych. Zwyczaj przepraszania się przed spowiedzią oczyszcza i porządkuje relacje we wspólnocie.

Bardzo ważnym elementem naszego życia modlitwy są coroczne (przynajmniej pięciodniowe) rekolekcje i comiesięczne dni skupienia, które służą odnowie ducha zmierzającej do nieustannego nawracania się. Przeżywamy je w skupieniu, milczeniu i otwartości na Ducha Świętego. Mamy możliwość korzystania z rekolekcji prowadzonych w Zgromadzeniu, a także w różnych domach rekolekcyjnych poza Zgromadzeniem. Korzystamy m.in. z rekolekcji ingacjańskich, w dynamice lectio divina, o tematyce maryjnej, itp.

Codzienną modlitwą Zgromadzenia Służebniczek jest Liturgia Godzin. Ochotnym sercem włączamy się w publiczną modlitwę Kościoła przez wspólne odmawianie Jutrzní, Modlitwy w ciągu dnia i Nieszporów. Kompletę każda siostra odmawia indywidualnie. Pamiętamy o tym, że Liturgii Godzin wraz z ofiarą Eucharystyczną stanowi źródło pobożności i najdoskonalszy akt uwielbienia Boga w imieniu własnym i wszystkich ludzi⁸.

Liturgia godzin to uświęcanie czasu. Sprawia, że czas, który jej poświęcamy staje się święty czyli ofiarowany Panu Bogu. To modlitwa Bożym Słowem. Kształtuje ona nasz dzień, nadaje mu rytm i równowagę między zaangażowaniem zewnętrznym a wejściem w obecność Bożą, w jedności z Kościołem.

Liturgia godzin odprawiana była w różnych formach od pierwszych wieków chrześcijaństwa. Jej istotą jest nieustanne trwanie na modlitwie. Na początku odmawiano po prostu psalmy, według kolejności biblijnej. Stopniowo dodawano kolejne elementy - czytania, hymny, responsoria, antyfony. Obecna forma brewiarza ukształtowała się w późnym średniowieczu (XIII w.).

W psalmach zamknięte jest całe ludzkie życie wszystkie sytuacje, emocje, które mogą nas dotykać. To pomaga nam w odzyskaniu równowagi w chwilach trudności lub potęguje uwielbienie w chwilach radosnych i pozwala trwać przy Bogu.

Od samego początku siostry odprawiały rekolekcje, słuchały konferencji (nazywanych – egzorty), rozmyślały nad tekstami Pisma Św. Z biegiem czasu do swoich modlitw włączyły odmawianie Małego Oficjum, a w latach 70 zaczęły modlić się – odmawiać Brewiarz.

Codziennie rano trwamy przynajmniej pół godziny na modlitwie myślniej. Przedmiotem tej modlitwy najczęściej jest dla nas tekst Pisma Świętego czytany w liturgii Eucharystycznej danego dnia. Do modlitwy myślniej przygotowujemy się tak, jak to jest praktykowane w dynamice lectio divina, czyli odczytując tekst na poranną modlitwę poprzedniego dnia wieczorem.

Każdego dnia staramy się poświęcić czas na czytanie duchowe (minimum 15 minut). Przez czytanie Pisma Świętego i odpowiednio dobranej lektury poszerzamy swoją wiedzę o życiu duchowym oraz pogłębiaamy gorliwość i umiejętność naśladowania Chrystusa. Zgodnie z tradycją Zgromadzenia, jako wspólnota modlimy się za siebie nawzajem w dniu imienin, w rocznicę ślubów, za siostry zmarłe.

⁸ Por. Kodeks Prawa Kanonicznego kan. 663 § 3, kan. 1173-1175; Sobór Watykański II, Konstytucja o liturgii świętej, *Sacrosanctum Concilium*, 83-85.

5. Modlitwa osobista

Oprócz modlitwy wspólnotowej staramy się o wierne praktykowanie codziennej modlitwy osobistej, która zapewnia duchowy wzrost i przygotowuje nas do owocnego udziału w modlitwie wspólnej, zwłaszcza liturgicznej.

Modlitwa osobista służebniczki to udział w adoracji wieczystej Najświętszego Sakramentu, nabożeństwo do wybranych świętych, indywidualne czytanie Słowa Bożego razem z komentarzem. Istnieje ścisła zależność pomiędzy modlitwą wspólnotową, a osobistą, ponieważ jedna wspomaga drugą.

6. Kult Serca Jezusowego – Ogień, Który płonie i nigdy się nie spala

Służebniczki – za przykładem bł. Edmunda Bojanowskiego – w Boskim Sercu Jezusa odnajdują źródło wielkiej miłości do Ojca i ludzi oraz czerpią z Niego moc, by kochać i służyć jak Chrystus. W szczególny sposób czcimy Najświętsze Serce Zbawiciela i szerzymy nabożeństwo ku Niemu. Każdy pierwszy piątek miesiąca i miesiąc czerwiec przeżywamy w duchu szczególnego uwielbienia, dziękczynienia i miłości wynagradzającej Najświętszemu Sercu Pana Jezusa za grzechy nasze i całego świata. Zgodnie z tradycją Zgromadzenia uroczystość Najświętszego Serca Pana Jezusa poprzedzamy Godziną Świętą w domowej kaplicy, o ile można od godziny 23.00 do 24.00, aby wielbić największy dar Bożej miłości – Jezusa Chrystusa. W każdy piątek, w duchu wdzięczności Chrystusowi za Jego mękę i śmierć, odmawiamy Litanię do Najświętszego Serca Pana Jezusa, a w okresie Wielkiego Postu – litanię do Najdroższej Krwi Chrystusa Pana. Aby głębiej wnikać w tajemnicę cierpienia Chrystusa i pełniej zrozumieć nasze życie jako współdziałanie w Jego zbawczym dziele, jak najczęściej, a zwłaszcza w piątki Wielkiego Postu i w comiesięczne dni skupienia rozważamy Drogę Krzyżową.

Serce Jezusa płonie. Ten Ogień ogrzewa, topi oziębłość i obojętność. Spala wszelkie bariery, które oddzielają od Boga i bliźnich. Napełnione tym płomieniem, możemy zapalać innych.

7. Kult Maryi Niepokalanej – „Bezpieczne Schronienie” służebniczki

Wzorem uległości wobec Ducha Świętego w procesie ustawicznego odwzorowywania w sobie postawy Jezusa Chrystusa, całkowicie oddanego sprawom Ojca, jest dla nas główna Patronka Zgromadzenia – Bogarodzica Dziewica Niepokalanie Poczęta, która przez wiarę bezwzględnie powierzyła siebie Bogu. Pełne dziecięcej miłości ku Niej otaczamy Maryję czią, która polega na rozważaniu i naśladowaniu Jej cnót⁹. Nasza modlitwa jest również przejawem i szkołą formacji w duchu maryjnym. Wyrażamy to i rozwijamy naszą miłość i cześć dla Matki Najświętszej przez nabożne obchodzenie świąt ku Jej czci, a szczególnie w codziennych modlitwach, zwłaszcza przez codzienną modlitwę różańcową w sposób szczególny pogłębiając duchową więź z Maryją, która jest wzorem i oparciem dla każdego rodzaju życia konsekrowanego oraz rozważamy wraz z Nią tajemnice życia Jej Syna¹⁰.

Maryja jest naszą Mamą, czułą, słuchającą i gotową wstawiać się za nami u Jezusa. Na Nią zawsze możemy liczyć. On jest naszym „Bezpiecznym Schronieniem”, gdy zagraża nam zło. Kiedy wzywamy Jej Imienia, musi oddalić się od nas zło. Ona jest Niepokalana, broni nas.

Do obchodzonych w Kościele świąt i uroczystości maryjnych przygotowujemy się przez nowenny lub tridua i obchodzimy je w szczególnej modlitewnej więzi z Maryją; wraz z Nią uwielbiając Trójcę Przenajświętszą i za Jej wstawiennictwem polecając się Bogu.

Praktykujemy też jako wspólnota inne stałe formy modlitwy ku czci i przez przyczynę Maryi. Każdą sobotę poświęcamy szczególnie modlitwie przez przyczynę Maryi i ku Jej czci – odprawiamy modlitwę myślną o Matce Bożej, śpiewamy Godzinki o Niepokalanym Poczęciu Najświętszej Maryi

⁹ Por. Reguła Zgromadzenia Służebniczek Boga-Rodzicy-Dziewicy Niepokalanie Poczętej - Zakończenie, Poznań 1867.

¹⁰ Por. Kodeks Prawa Kanonicznego kan. 663 § 4; Posynodalna adhortacja apostolska Jana Pawła II, *Vita Consecrata*, 95.

Panny, powierzamy się Jej w akcie oddania. W każdą pierwszą sobotę miesiąca oddajemy cześć Jej Niepokalanemu Sercu i staramy się wynagradzać braki w miłości i wierności naszej i drugich. W miesiącu maju czcimy Maryję rozważaniem i śpiewem Litanii Loretańskiej, a w październiku – uroczystym nabożeństwem różańcowym. W podziękę Bogu za przywilej Niepokalanego Poczęcia przy wybiściu pełnej godziny zegarowej, w miarę możliwości, wspólnie lub indywidualnie odmawiamy „Ave Maria” i „Gloria Parti”.

8. Kult św. Józefa – Tego, który zawsze oddaje nas Jezusowi i Maryi.

Oprócz Maryi Niepokalanej Patronem Zgromadzenia z woli Założyciela jest również św. Józef. Jest On dla nas wzorem pokornego i ufego zawierzenia Opatrzności, posłuszeństwa woli Bożej, pracowitości oraz prymatu życia duchowego. W naszej modlitwie wspólnotowej i indywidualnej znajduje wyraz również cześć dla św. Józefa. Szczególnie polecamy się Jego wstawiennictwu i w bliskości z Nim przeżywamy środy każdego tygodnia i w miesiącu marcu. Osobę i życie św. Józefa czynimy przedmiotem naszej modlitwy myślniej i czytania duchowego. Przez Jego przyczynę polecamy Bogu trudne sprawy Zgromadzenia oraz modlimy się za zmarłych.

Potężny Orędownik w naszej codzienności. Nigdy nie skupia nas na sobie. Zawsze gotowy opiekować się nami. Cichy, cierpliwy jest potężnym wsparciem w codziennym zabieganiu, w braku cierpliwości i zdenerwowaniu różnymi sprawami. Pomaga nam się wyciszyć i prowadzi do Jezusa.

9. Modlitwa w poszczególne dni tygodnia – rytm naszej pobożności.

Za wzorem bł. Edmunda Bojanowskiego każdy dzień tygodnia, zarówno w prowadzonych przez nas ochronkach dla dzieci, jak i w naszej duchowej pielgrzymce wiary, a także w modlitwie jest poświęcony: w niedzielę - tajemnicy Trójcy Przenajświętszej, w poniedziałek - Opatrzności Bożej. We wtorek modlimy się do Anioła Stróża, w środę do św. Józefa. Piątek, jak już wyżej wspomniano, poświęcony jest nabożeństwu do Serca Pana Jezusa, a sobota nabożeństwu do Matki Bożej.

W zakładanych ochronkach Bojanowski kładł nacisk na integralne wychowanie dziecka. Ważne miejsce zajmowała w nim religia. Dzieci, pod kierunkiem Służebniczek, rozpoczynały i kończyły dzień w ochronce modlitwą. *Tak przy rannym jak i wieczornym pacierzu, mają być modlitwie dziecięce poruczone różne potrzeby bliźnich i sprawa wszystkich ochronek*¹¹. Służebniczki wprowadzały ich także w przeżywanie okresów roku liturgicznego.

Dziś Siostry Służebniczki uczą modlitwy dzieci przedszkolne i te z którymi spotykają się na katechezie w szkołach i różnych grupach apostoelskich. Od kilkunastu lat siostry prowadzą Rodzinę bł. Edmunda Bojanowskiego, do której należą świeccy zainspirowani charyzmatem tego świeckiego człowieka, który natchnienie dla swej działalności czerpał z Ewangelii odczytanej w aspekcie służby. Bezgraniczne zawierzenie „miłosiernej Opatrzności Bożej”, dojrzałe przeżywanie dziecięctwa Bożego i duchowego, żywa relacja z Jezusem w Eucharystii, otwarcie na działanie i natchnienia Ducha Świętego, wielkie nabożeństwo do Matki Bożej i świętych, posłuszeństwo Kościołowi i Jego Pasterzom – wszystko to zaowocowało świętością życia tego świeckiego chrześcijanina. Od niego uczą się modlitwy i za jego przyczyną polecają Bogu różne intencje.

To wspinał się, że poszczególne dni tygodnia skupiają nas na „temacie” modlitwy. Powracają i pomagają nam i naszym podopiecznym modlić się.

¹¹ Reguły w szczególności § 37, Poznań 1867.

10. Modlitwa jako źródło działań apostoelskich... grupy

Edmund Bojanowski polecał pierwszym Służebniczkom, aby zachęcały i zapraszały do swojej kaplicy kobiety na wspólne poranne i wieczorne modlitwy wraz z siostrami¹². W ten sposób siostry apostołowały przykładem życia oraz uczyły innych modlitwy.

Przy wielu naszych wspólnotach spotykają się grupy modlitewne, prowadzone są spotkania ze Słowem Bożym, rekolekcje biblijne dla młodzieży i dorosłych. Otwieramy nasze kaplice, dla tych, którzy (jak to było w początkach Zgromadzenia) chcą razem z nami odmawiać Liturgiczną Modlitwę Dnia czy różaniec.

W niektórych kaplicach sprawowane są również nabożeństwa wynikające z roku liturgicznego. Uczestniczą w nich także świeccy. Prowadzimy grupy: Modlitewne Bractwo bł. s. Celestyny Faron, Rodzinę Bł. Edmunda Bojanowskiego.

11. Szczególna modlitwa z osobami znajdującymi się w Domach Pomocy Społecznej – prowadzonych przez służebniczki

Choroba, cierpienie, różny stopień niepełnosprawności, podeszły wiek, zmaganie się z różnego rodzaju trudnościami to rzeczywistości, które można godnie znosić tylko w zjednoczeniu z Jezusem. Oddane Jezusowi i Niepokalanej szerzymy ich cześć. Od 1934 r. poświęcenie się Najświętszemu Sercu Pana Jezusa i Straż Honorowa

Od 1943 r. – poświęcenie Niepokalanemu Sercu Maryi i Straż Honorowa.

Naszym podopiecznym z DPS zapewniamy dostęp do praktyk religijnych i sakramentów. Trwamy z nimi na modlitwie. Mają oni zapewniony udział w Eucharystii, sakramencie pokuty, sakramencie namaszczenia chorych. Mogą praktykować pierwsze piątki i pierwsze soboty miesiąca, nabożeństwa roku liturgicznego, Święta. Towarzyszymy im w cierpieniu, trwamy przy nich z modlitwą, gdy przechodzą do Boga, bo czuwamy przy konających

12. Modlitwa wstawiennicza

W naszej codziennej modlitwie polecamy intencje Kościoła i świata. Wiele osób wykorzystując możliwości, jakie dają współczesne media, drogą internetową prosi o modlitwę przez przyczynę bł. Edmunda Bojanowskiego. Dołączmy ich intencje do Nowenny za przyczyną bł. Edmunda, którą odprawiamy każdego dnia.

W naszych kaplicach raz w miesiącu sprawowana jest Msza św. w intencji tych, którzy proszą nas o modlitwę.

Mówimy Bogu o problemach ludzi z którymi się spotykamy i trudnych sprawach świata, Kościoła, Ojczyzny. Błagamy o zdrowie dla chorych lub szczęśliwą śmierć. Ratunek w życiu rodzinnym, zdobycie pracy, wyjście z nałogów.

¹² Por. Reguła Zgromadzenia Służebniczek Boga-Rodzicy-Dziewicy Niepokalanie Poczętej § 54, Poznań 1867.